

Az elme sárból testet gyúr magának
érezni őszi föld szagát.
Kínozza keservvel és
szerelemmel, míg kemény a
szív, akár a szőlőmag.

Mennyi kórral gyötri, mennyi
szépséget vetít a szemre!
Gyors taligán ide-oda
fuvarozza s élteti
magasfeszültséggel.

Aztán öreg lesz a vér
a rozsdás csatornákban,
és nyikkanva rogy meg a test,
mint szilvafa bús őszi esőn.
Bérlője odébb is áll,

vissza se pillant.

78 VONZÁS

Macska vagyok:
maga a kíváncsiság.
Végig a diófa ágán,
fel a háztetőre, a nap felé
igyekszem, felhők tejébe
lépek: holnapi lábnyomomba,
óvatosan bontom ki a szélből
az ősz porcukrozott illatát,
nézem a pókhálón rángó
kék legyecskét,
tető meg se rezzen,
madárvér íze számban,
nyers tojásként szétfolyó lény:
hold muzsikál, halld,
rámborítja az éj a vadászat
minden izgalmát, zamatát:
érezem és értem is már,
mi az égből lesugárzik.

Mire saját magát megtanulja,
meg is unja. Ragad a véres
őszibaracktól minden ujja.

Furcsa gyümölcs ez, érdes,
– akár a másnapos líra –
a magja: keserv-koporsó.

Tele van buborékkal az elme
petpalackja: kupakján recés,
piros fénydióda lüktet.

Mit magáról vélne, csupán
szélkakastól tudja, hiszen
hordalékok építik és ösztönök.

Abbahagyják néhány percre
munkájukat az angyalok
olvasni álma fénybetűit.

80 TÜKÖR

Az eső ronggyá áztatta
a benti tájat: a nyár illúzióját.
Édes órák úgy ugráltak szét
riadtan, mint cirkuszi bolhák.

Penészes zöld fénypázmák
szimatolgatják a foszló terepet.
Minden ízt és színt kopottra
mosva, megmaradt egy repedt

kontúr, mit majd zászlójára
tűz egy semmiből kilépett,
békésen megőrült hadsereg.

Fulladozva támolyog a város
főtere felé az ősz, torkában
kékes rozsdaszín levél remeg.

AZ ÁLLOM ÉBRESZTÉSE

Szúrós szagú versmadár Babel felett,
szárnya két szürke papírlap,
konfettiként dobál pontokat,
és nyílveszőként száll a lángos
ékezet. Éjszaka van, mind alusznak,
álmukban már nem remélik
kimondani, s a múlt ereszcsonatnain
lecsorognak, mint megfáradt olajak.

LÁZDAL

81

Hatástalan jelszó: rossz délibábel,
mindent elereszt az őrző, az álom
szobalánynak csenget, apró
biolámpák égnek a szoknya alatt. Belülről
zabál fel a rém: az agy merevlemezére
trágár szavakat korcsolyázik
a vírus. Az érzet, mint egy tableta,
feloldódott benned: a tárgyak megpuhultak,
bőrük foszlik, az ízük arzén,
megázott pulikutyaként lépsz ki a saját
csontjaidból épített ajtón, s az ősz szele
falevélbe csavar és elszív, átráncigálja
a szíved minden rossz esőcsatornán.

SANZON

szép jó isten gyere le a cuccról
nézd meg hányadika vagyon idelent
szenteltvizedben krokodilok úsznak
képmeződön köd ül és barbár
gépezet épp most darálja a szentet
koppan ki szeméből a lázpiros ólom
nyelve hegyére forrt szavak leszavazva
grafittal behintve és angyalürülékkel

SÉMA

82 rengeteg az utas a rébuszon
kétes jelentésekbe kapaszkodnak
míg foguk közt aprópénz csörög
új vonalkódot kreál
homlokukra az izzadság
a kanyarban aztán egymásra zuhannak
összekeverednek a szótövek s ragok
s a kormány mögött lúdbőrözni kezd
a bizonytalanság

megállnak egy kicsit a térgörbületben
talált teremtések felé kilesni
de a rosszul becsomagolt
szentháromságok felsebzik
körömágyukat

TÖVISKOSZOR

Hat perc múlva éjfél.
Két csillag közt a legrövidebb út:
alszom ma.
A bárányok hallgatnak,
s a púpos récék csőre közt
se remeg imádság.
A paplan illatos.
Az álmot füleden át egy
drón küldi be. Aztán már
félhomály, egy arctalan nő
vetkőzni engedetlen.
Kattognak tarkónlőtt igék,
idősebb felreped.
Égő homlokok mögött
nem nagy mutatvány:
lány orrán borotvahab,
fülében céklahéj.